
Roverníček

---

leden, únor 2006

Obsah:	<u>Termíny akcí</u>	.....	strana: 2
	<u>Zápisy z akcí</u>	.....	strana: 3
	<u>Mrazík, aneb jak by to mohlo být dál</u>	.....	strana: 4
	<u>Jak nám chutnají média</u>	...	strana: 4
	<u>Literární</u>	.....	strana: 6
	<u>Otýsek</u>	.....	strana: 7

Termíny akcí

Termín | Název | Místo akce | Pro koho | Pořadatel

LEDEN

6.	Zdravotnický kurz	Veselí	starší 15-ti let	okres
7.	Tříkrálová sbírka	Kyjov	kdo chce	Olda
13.	Noční kolečko	Veselí		Veselí
12.-14.	Výjezd odd. rady	Ratíškovice	rádci Podchřibáků	Olda
19.-21.	čekatelky	Hodonín	starší 15-ti let	okres
27.	Zdrav. kurz	Ratíškovice	starší 15-ti let	okres
28.	Zimní výstup na Klimentek	Chřiby	starší 10-ti let	Olda

ÚNOR

17.-19.	RAK	Slušovice	rádci	Olda
18.	zdravotnický kurz	Ratíškovice	starší 15-ti let	okres
24.-26.	čekatelky	Hodonín	Pro přihlášené	okres

BŘEZEN

4.	Big Action	Vracov	R+R	Vracov
16.-18.	Rádcovská víkendovka		Rádci	Olda
25.	Setkání rádců okresu			okres

DUBEN

31.3.-2.4.	Muzikály	Veselí	Olda
20.-22.	RAK	Mikulčice	Olda

KVĚTEN

1.	Brigáda na sk. pozemku + skálolezení na Kozlovi	Kameňák v 8:30 (na kolách)	sk+sk+ SRK	
	Pátá víkendovka RAKU		rádci	
20.	Turnaj v ringu	Veselí	kdo chce	Veselí

ČERVEN

3.	Den dětí	Kostelec		Olda
9.-11.	Okresní Jamboree		všichni	okres
16.-18.	Výcvik R&R - vodáctví	Hodonín		

PRÁZDNINY

1.-4. 7.	Stavění Buchlovic	Buchlovice	všichni	Olda
1.-15. 7.	Tábor vlčat a světlušek	Buchlovice	vlčata a světlušky	Ozzy
19.-25. 7.	Put'ák na Slovensko		starší 13-ti let	Olda
29.7.-6.8.	ORBIS	Brno	starší 12-ti let	

Zápisy z akcí

Rádcovská víkendovka na Kameňáku „Survival“

Tato akce byla vymyšlená jako námětová akce pro mladší vedoucí, kteří již absolvovali základní vzdělávací kurz o vedení, ale mají stále potřebu se nějakým způsobem zdokonalovat a také se ovšem vídat s ostatními vedoucími. Programově zaměřená byla na survival, tedy na umění přežít jak v drsných přírodních podmínkách, tak i v civilizaci.

Do Moravan jsme přijeli v pátek autobusem, na Kameňák jsme museli jít pěšky. Hvězdy nám na cestu svítili a byla pěkná zima. Chata byla promrzlá, takže dost dlouho trvalo, než ji oheň v kamnech prohřál. Páteční program jsme věnovali zábavě, tedy různým hrám.

Ráno jsme trochu zaspali, to však příliš nevadilo. Dopoledne jsme se věnovali výukovému programu zaměřenému na přežití v zimní přírodě a improvizaci. Mnoho jsme si pověděli o tom, jak nezmrznout a také si několik technik vyzkoušeli, např. využití papíru jako skvělého izolačního materiálu, výroba improvizované termosky, transport raněných. Oba programy byly proloženy zábavnými hrami, abychom se necítili jako ve škole. Pak už nastal čas oběda a mezitím nás přijely posílit skautky z Kyjova. Po obědě byl na řadě výukový program práce s uzlama a lanama. Šli jsme do lomu procvičit si slaňování a vyzkoušet si něco ze záchranářství. Po návratu do chaty pro nás Olda zorganizoval soutěžní hru „Nepálský pošťák“ při které jsme kolem chaty naběhali kilometry. Večer se už nachýlil, byl čas na večeři. Po ní následoval poslední výukový program - sebeobrana. Večerní program naplnily drobné hry, které vyvrcholily diskuzí o čemsi až do tří do rána. Pak se šlo spát.

V neděli ráno jsme opět zaspali, takže jsme stihli jen pouklízet, rozloučit se a ukončit akci.

Sepsal Ol

Mrazík, aneb jak by to mohlo být dál

Přemýšleli jste někdy o tom, co se pak dělo, když se Ivan s Nastěnkou vzali a pohádka skončila?

Ivan s Nastěnkou se domohli velkého jmění, získali dary od dědečka Mrazíka. Byla svatba veliká a Ivan s Nastěnou se dostali do vyšší společenské třídy. Teď mají peníze. Jak to jmění zúročí? Koupí kus pole a budou na něm hospodařit, založí firmu nebo budou žít z peněz od Mrazíka?

Nastěnka má maximálně základní vzdělání, ale nejspíš ani to ne. Je však hodná, skromná a umí se starat o chalupu. Ivan však zřejmě neumí nic. Dřív se uměl aspoň napařovat, jak je krásný, ale teď, když začal sekát dobrotu, už neumí ani to. Zkušenosti ze života nemá téměř žádné. Leda tak se stát medvědem, odnášet babky s klestím, či vyhazovat kyje do vzduchu. To sice svědčí o jeho velké síle, ale že by měl Ivan vykonávat fyzicky náročné manuální práce? To není nic pro něho. Rozhodně nic z pohádky nenasvědčuje tomu, že by Ivan uměl vůbec pracovat. Jediné peníze, které kdo kdy v této pohádce získal byla Nastěna za službu u Mrazíka.

Otázkou je také, zda si polepší Nastin otec. Po svatbě mladí manželé odjíždějí do vesnice, kde bydlí Ivan a jejího otce berou zřejmě s sebou, protože ho dlouhodobě v jeho chalupě po boku své ženy a dcery Marfuše štěstí nečeká. Otec však inklinuje k nicnedělání. Od začátku poslouchal svoji ženu jen s odporem a se strachem. Nyní je volný, takže bude asi vysedávat na zápraží, tlachat s ostatními z vesnice a popíjet vodku. Nebezpečí je, že tam bude Ivanova matka. A protože byl Ivan zpočátku nadutý a chvástal se, dá se předpokládat, že ho tak někdo musel vychovat. Podobně vychovaná byla i Marfuša. Proto je možné, že Nastinna tchyně bude podobná maceše. Nakonec by mohla Nastěnu a jejího otce čekat podobná semetrika, jako ta, od které utekli.

A co Ivan? Dostal skutečně za vyučenou? Polepšil se? Možná pomohly hormony, když se do Nastěnky zamiloval. Ale co až na ně dosednou manželské starosti, nezačne Ivan zase laškovat s holkama z vesnice? Zvláště teď, když je Ivan „zazobaný“.

A jak se budou Ivan s Nastěnou žít? Pravděpodobně jim jednou dojdou peníze a zvláště v Rusku, kde se problémy řeší nákladnou hostinou a vodkou. Možná Ivan sám jednou poveze Nastěnkou k vysoké jedli, jako kdysi její otec. Pomůže Mrazík znovu?

Převzato z časopisu Vlasta
Racek

Jak nám chutnají média?

Kolik času denně věnujete „konzumaci“ nějakého média? Zkuste to odhadnout. Je ovšem velmi pravděpodobné, že svůj hlad po informacích podceníte.

Jak vyplynulo z rozsáhlého průzkumu provedeného v posledních měsících vědci z Ballovy univerzity v americké Indianě, strávíme s médii průměrně devět hodin denně.

Žádný srovnatelně důkladný průzkum „mediálního apetytu“ se ještě nedělal, přesto však autoři tvrdí, že konzumace informací je mnohem vyšší než například před deseti lety. A že roste tempem, jaké nikdo nečekal. Průzkum probíhal ve dvou amerických městech, vědci však tvrdí, že výsledky lze zobecnit pro celou Ameriku i většinu vyspělých zemí, zejména v Evropě. Lišit se budou konkrétní data, nikoliv však trendy.

Prim hraje mezi médii stále televize, a to už od padesátých let. Američané sledují televizi v průměru čtyři hodiny denně, což je asi víc než v kterékoliv jiné zemi. Ale hned na druhém místě je používání osobního počítače. Prohlížením webu či komunikací přes Internet tráví Američané zhruba dvě hodiny denně.

Co však průzkumníci za konzumaci médií považovali? Kromě sledování či čtení těch klasických (tedy televize, rádia, novin, časopisů) brali v úvahu jakoukoliv činnost, při níž dochází k získávání informací. Tedy například prohlížení Internetu, používání mobilních telefonů nebo komunikování pomocí elektronické pošty, případně jiných programů. Celkem pro potřeby průzkumu definovali patnáct různých činností.

Několikaměsíční sledování probíhalo na vzorku zhruba 400 respondentů. Zda účastníci průzkumu zrovna konzumují nějaké médium (případně jaké), se zkoumalo a zaznamenávalo každých 15 vteřin. Autoři tak pro potřeby průzkumu shromáždili naprosto bezkonkurenční množství dat. Absolutní čísla (tedy kolik času věnují Američané jakým médiím) jsou hlavním a mediálně nejsrozumitelnějším, nikoliv však nejzajímavějším výstupem.

Například se ukázalo, že mladí lidé ve věkové skupině 18 – 24 let tráví on-line méně času než lidé v kterékoliv jiné věkové skupině s výjimkou seniorů starších 65 let. Padá tak zažitý mýtus, že zájem o Internet roste s klesajícím věkem a že největší počítačoví fanatici jsou mezi mládeží.

Inzerenty by zas mohlo zajímat, že „mediální spotřeba“ je největší v pátek, a týká se to hlavně používání Internetu a mobilních telefonů. Lidé si zřejmě plánují víkend a domlouvají se na programu s ostatními. Tedy ideální příležitost něco vnutit potencionálním zákazníkům.

A konečně, lidem nedělá problém věnovat se více než jednomu médiu, tedy například číst noviny a přitom sledovat televizi, případně poslouchat rozhlas nebo surfovat na Internetu. Třicet procent času stráveného s médii dělí lidé svou pozornost mezi dva a více zdrojů informací. Ženám to dělá menší problém než mužům.

Podtrženo a sečteno, žijeme v éře mediálního obžerství. Kdyby někdo provedl podobný výzkum v Česku, asi zjistí, že celkově s médii trávíme o něco méně času (hlavně co se týče sledování televize, která se v Americe stala běžnou kulisou pro mnoho denních činností, počínaje snídaní a konče usínáním), naše návyky budou však nejspíš hodně podobné.

Jaké? Stručně řečeno, dáváme přednost kvantitě před kvalitou. Těkáme, místo abychom se koncentrovali. Důležitými rysy naší mediální konzumace jsou netrpělivost a nesoustředěnost. Žádáme nové a nové informace, aniž jsme pořádně porozuměli těm starým. A chceme informace nejen dostávat, ale také předávat. Zajímá nás komunikace obousměrná, nikoliv jednosměrná. Papírové noviny se stávají kuriózním pokrmem pro pár mediálních labužníků.

Bude li se tento trend prohlubovat, z řádných strávníků se proměníme v mediální anorektiky, kteří mediální stravu okamžitě zvracejí, aniž by si z ní tělo stačilo vzít potřebné živiny. A nakonec, obklopeni jídlem, umírají hlady.

Miloš Čermák
Převzato z Reflexu 42
Pro Roverníček Kost'a

Literární

Hlava XXII – Joseph Heller

Hlava XXII je absurdní román, jehož děj se odehrává na letecké základně na ostrově Pianosa za druhé světové války. Hlavní postavou je bombometník Yossarian, který se všemožně snaží dostat z armády, v čemž mu ovšem brání jistá hlava XXII skrývající mnohé paradoxy. Yossarian prohlašuje, že je blázen a má utkvělou představu, že se ho snaží všichni zabít, což je sice pravda, ale ve válce se snaží zabít každého. Jeho postava je velmi neurčitá, čtenář neví, jestli je blázen doopravdy, nebo to jen hraje, není ani kladná, ale ani záporná. Jaký je skutečně Yossarian i celé dílo je otázkou pro všechny (neshodla se na tom ani dobová kritika), neboť každý si tu najde něco jiného či něco jinak pochopí.

Jak jste určitě poznali, nejde o klasický válečný román, vlastně to není ani klasický román směřující k určité dějové pointě, ale spíš jen soubor absurdních situací jednotlivých postav. Rovněž není udržován časový sled zmíněných situací. Ty jsou řazeny různě, takže čtenář často ztratí přehled o tom, co už se stalo a co ne nebo kdo žije a kdo ne. Nedá se říct, že by to bylo vyloženo na škodu, určitě ne při prvním čtení, leč když ho čtete podruhé, přijde vám tento styl poněkud nudnější a bez potřebného spádu. Protože kapitoly na sebe nenavazují, je to jako byste četli jednotlivé povídky, jenž se prolínají jen zvolna.

Joseph Heller (1923) voják a spisovatel je tzv. autorem jednoho románu, neboť všechny jeho ostatní práce zanikly ve stínu Hlavy XXII.

Krátká ukázka:

Doktor Daneeka, velmi spořádaný, čist'ounký člověk, se svým mrzoutstvím výborně bavil. Drobný, moudrý, mírně záдумčivý snědý obličej poznamenaly truchlivé váčky pod očima. Nepřetržitě uvažoval o svém zdraví a téměř denně navštěvoval zdravotní stan, aby si dal změřit teplotu od jednoho ze dvou lapiduchů, kteří za něho prakticky všechno dělali, a to tak dokonale, že mohl klidně se svým věčně ucpaným nosem vysedávat na slunci a jen se divit, co tu ostatní vlastně pořád sužuje. Jmenovali se Gus a Wes. Podařilo se jim povýšit medicínu na exaktní vědu. Jakmile se někdo hlásil marod a měl teplotu nad 38,8, byl spěšně odeslán do nemocnice. Všem, s výjimkou Yossariana, kteří se hlásili na marodku s teplotou pod 38,8, příčinlivě naličili dásně a prsty u nohou roztokem gentiánové violeti, přidělili projímadlo a zajistili tak cestovní ruch do okolních křovin a zpět. Kdo se hlásil marod s teplotou přesně 38,8, byl požádán, aby se vrátil za hodinu k novému měření teploty. Yossarian se se svou teplotou 38,3 dostal do nemocnice kdy chtěl, protože se jich nebál.

Den trifidů – John Wyndham

„Když se probudíte v den, o kterém náhodou víte, že je to středa, a všechno kolem připomíná neděli, začnete tušit, že něco není v pořádku.“

Víte jaké je probudit se jednoho dne v nemocnici, kde jste s dočasnou ztrátou zraku, a tušit že něco není v pořádku? V nemocnici i na ulicích je nepřirozené ticho, nemocniční personál jakoby nebyl, ale zjistit pravdu znamená sundat si obvazy z očí a možná přijít o zrak. Tak začíná první den Williama Masena, jenž pracuje s trifidy – nebezpečnými rostlinami, které mu onu slepotu způsobily. Ten se nakonec rozhodne si obvazy sundat. Skutečnost, kterou pozná je děsivější než si vůbec dokázal pomyslet. Všichni, až na řídké výjimky, jsou slepí.

Den trifidů je apokalyptická vize o zániku světa tak jak jej známe dnes a o vytváření světa nového, v němž jsou nedostatkovým artiklem lidé. Těch několik málo, jež uniknou slepotě a nákazám šířících se v městech plných umírajících slepců je nuceno se učit těm nejzákladnějším věcem nutných pro přežití, stíženého přítomností vražedných rostlin zaplavujících zemi.

Tento nedlouhý román patří k těm zdařilejším v žánru sci-fi a určitě stojí za povšimnutí. A to také proto, že se zde nevyskytují žádné nenormální jevy, hlavní ani ostatní postavy nemají nadpřirozené schopnosti a protivníkem lidí zde není nějaká fantastická bytost z vesmíru, ale neobyčejná rostlina a především ostatní lidé. Rovněž tu nenajdete žádné naprosto kladné a neomylné hrdiny, kteří vždy jednají správně. Právě naopak, i hlavní postavy řeší dilema, jestli pomáhat slepým přežít nebo se starat hlavně o sebe a ostatní nechat na pospas osudu.

Ukázka:

První, co jsem si druhý den ráno uvědomil, byl odporný zápach. Tu a tam byl slabě cítit ve vzduchu již dříve, ale naštěstí bylo až dosud chladné počasí. Teď jsem zjistil, že jsem zaspal do značně teplejšího dne. Nebudu se o tom zápachu zmiňovat podrobněji; ti, kdo jej poznali, ti na něj nikdy nezapomenou, a pro všechny ostatní je nepopsatelný. Zdvihal se z každého velkého města i městečka celé týdny a putoval s každým větrem, který zavál. Když jsem se do něho toho rána probudil, zmocnilo se mně nezvratné přesvědčení, že je konec. Smrt je pouze příšerný závěr živosti; teprve rozklad znamená definitivní zánik. Několik minut jsem ještě ležel a přemýšlel. Mohl jsem nyní udělat jen jedno: naložit svoji partu po částech na nákladáky a zavézt ji někam na venkov. Ale co všechny ty zásoby, které jsme nashromáždili? Ty by se musely naložit a odvézt také – a jediný, kdo mohl řídit auto, jsem byl já. Trvalo by to celé dny – jestli nám ještě nějaké zbývaly...

Potom mne napadlo, co se asi odehrává v domě. Panovalo v něm podivné ticho. Když jsem se pozorně zaposlouchal, uslyšel jsem, jak v sousedním pokoji někdo sténá, ale jinak už nic. Vyskočil jsem z postele a poplašeně se začal soukat do šatů. Venku na odpočívadle jsem se zaposlouchal znovu. V celém domě nebylo slyšet jedině kroky. Zmocnil se mne náhle nechutný pocit, jako by se historie opakovala a já byl zpátky v nemocnici.

„Haló! Je tu někdo?“ zavolal jsem. Odpovědělo mi několik hlasů. Otevřel jsem nejbližší dveře. Ležel za nimi jakýsi muž. Vypadal velice bídne a byl v deliriu. Tomu už pomoci nebylo. Opět jsem dveře zavřel.

Kost'a

Otýsek

24.10.2003 - pátek - fyzika

Je ráno, mlha se válí za oknem, ještě je šero.
Postel hřeje a zve: „Ještě chvilku tu zůstaň, neodcházej“

Musím!

Musím do školy.

Musím?

Snídám, obouvám boty.

Dobrý den, jednou Hradiště.

Proboha ženská, sedni si jinam.

Netlačte se, však je tu místa dost.
Na shledanou.
Fuj to je kosa. - vychází slunce, snad se oteplí - kéž by.
Ještě pár schodů, šatna, opět schody.
Dobry den, posadte se.
To už zvoní?
Opět schody, šatna.
A „zítra“ znovu

Blues opilcovo

Krásná rána kdy promile ruku v ruce
prohání bolavou hlavu
pachut' cigaret na suchém patře
dává leccos vědět.

Fajka na stole a suchý kašel.
Jen matně vzpomínáš kams až včera zašel.

....
Dívka v náruči

....
Rozlité pivo

....
Vůně heřmánku

....
Studená zem

....
Litovat?
Čeho???

Další číslo vyjde počátkem března 2006

www.tenzor.cz/rovernicek

rovernicek@tenzor.cz

© Pavel Tomášek (Set) 2006